

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.381 van 21 november 2011
in de zaak A. 194.683/IX-6599**

In zake : Johan SCHARLAEKEN
wonend te 8820 Torhout
Kreeftenstraat 15
waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 november 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO) waarbij Johan Scharlaeken niet geslaagd wordt verklaard voor de test ter afsluiting van de gecertificeerde opleiding “Inspectie: Europese aspecten en persoonlijke effectiviteit”, hem ter kennis gebracht bij brief van 22 september 2009.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 oktober 2011.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Luidens het verzoekschrift is de verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing tewerkgesteld bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Sociale Zekerheid als sociaal inspecteur.

3.2. Na te hebben deelgenomen aan de gecertificeerde opleiding “Inspectie: Europese aspecten en persoonlijke effectiviteit” legt de verzoeker hierover de door het OFO op 4 juni 2009 ingerichte test af.

3.3. Voornoemde test bestaat uit 2 delen. Het eerste deel betreft de “Module 2: Persoonlijke effectiviteit” en bestaat uit 20 meerkeuzevragen. Het tweede deel betreft de “Module 1: Europese rechten en aspecten”, verordening

1408/71, en bestaat uit 8 meerkeuzevragen en 13 open vragen waaronder 9 “open vragen” en 4 “vragen van het type juist/fout”. In totaal omvat de test aldus 28 meerkeuzevragen en 13 open vragen.

De wijze waarop de punten worden berekend wordt aangegeven in de “Praktische richtlijnen voor de test ‘Inspectie: Europese aspecten en persoonlijke effectiviteit’”.

Meer bepaald worden de punten op de meerkeuzevragen aldus berekend dat elk juist antwoord 1 punt waard is, voor elk fout antwoord 0,33 punt wordt afgetrokken en geen punten worden toegekend of afgetrokken voor een niet-beantwoorde vraag.

Wat de open vragen betreft, wordt in de vragenlijst telkens per vraag aangegeven op hoeveel punten elke vraag wordt gequoteerd. Meer bepaald worden de in voorliggende test opgenomen open vragen als volgt gequoteerd:

Vraag 1: op 5 punten;

vraag 2: op 2,5 punten (0,625 per antwoord);

vraag 3: op 5 punten (vraag 3.1. op 3 punten en vraag 3.2. op 2 punten);

vraag 4: op 25 punten (vraag 4.1. op 20 punten en vraag 4.2. op 5 punten);

vraag 5: op 5 punten;

vraag 6: op 10 punten;

vraag 7: op 5 punten;

vraag 8: op 3 punten;

vraag 9: op 2 punten;

vraag 10: op 2,5 punten (0,625 per antwoord);

vraag 11: op 2,5 punten (0,625 per antwoord);

vraag 12: op 10 punten;

vraag 13: op 2,5 punten (0,625 per antwoord).

Voor de beoordeling van de “open vragen” wordt het door de deelnemer gegeven antwoord vergeleken met de elementen die het antwoord

volgens het correctierooster dient te bevatten. In dit correctierooster worden dan per element de te behalen punten aangegeven. Voor de beoordeling van de “vragen van het type juist/fout” behaalt de deelnemer 0,625 punt per correct beantwoord onderdeel van de vraag en geen punten voor een foutief beantwoord onderdeel van de vraag. Het betreft de vragen nrs. 2, 10, 11 en 13.

Het eerste deel van de test wordt gequoteerd op een totaal van 50 punten. Het tweede deel wordt gequoteerd op een totaal van 100 punten, zijnde 20 punten voor de meerkeuzevragen en 80 punten voor de open vragen.

3.4. Uit een analyse van de testresultaten (opgenomen in het docimologisch rapport) blijkt dat mogelijk een aantal problemen voor bepaalde vragen zijn gerezen. Naar aanleiding hiervan wordt uiteindelijk beslist 2 vragen te schrappen (voor de Nederlandstalige deelnemers). Het betreft meer bepaald de vragen nrs. 5 en 7 uit het eerste deel van de test. De motivering van de annulatie van deze 2 uit de test geannuleerde vragen luidt als volgt:

“Vraag 5:
Er zijn meerdere juiste antwoorden op de vraag.
Vraag 7:
Er zijn meerdere juiste antwoorden op de vraag”.

3.5. Uit de vergelijking van het antwoordformulier van de verzoeker met het modelantwoord en het correctierooster, en rekening houdend met de geschrapte vragen, kunnen de door verzoeker behaalde scores worden nagegaan. Deze scores blijken overigens ook uit het document waarin een overzicht van de resultaten van de verzoeker per vraag wordt gegeven.

Wat het eerste deel van de test (bestaande uit 20 meerkeuzevragen) betreft, blijkt dat verzoeker -naast de 2 geschrapte vragen- 14 vragen juist heeft beantwoord en 4 vragen fout heeft beantwoord. Dit betekent derhalve dat hij een score behaalt van 12,68/18 of 35,22/50.

Wat het tweede deel van de test betreft, behaalt de verzoeker een score van 2,68/8 of 6,70/20 voor de meerkeuzevragen. Hij heeft immers 4 vragen juist beantwoord en 4 vragen fout beantwoord. Voor de open vragen behaalt hij een score van 46,58/80. Dit betekent dat hij op dit tweede deel een totale score behaalt van 53,28/100.

Zijn scores op de afzonderlijke vragen zijn de volgende:

vraag 1: 4/5;
vraag 2: 2,5/2,5;
vraag 3: 2/5 (vraag 3.1. 2/3 en vraag 3.2. 0/2);
vraag 4: 11/25 (vraag 4.1. 9/20 en vraag 4.2. 2/5);
vraag 5: 2,5/5;
vraag 6: 6/10;
vraag 7: 3,5/5;
vraag 8: 1/3;
vraag 9: 1/2;
vraag 10: 2,5/2,5;
vraag 11: 2,5/2,5;
vraag 12: 6,2/10;
vraag 13: 1,875/2,5.

De scores van deze twee delen van de test samengeteld, maakt derhalve dat de verzoeker een totaalscore bekommt van 88,50/150 of 59,00 % voor de afsluitende test van de voornoemde gecertificeerde opleiding. Daar hij aldus niet de vereiste 60,00 % behaalt, is hij niet geslaagd. Dit wordt hem bij brief van 22 september 2009 meegedeeld door de Directeur-generaal van het OFO.

3.6. Met een e-mail van 7 oktober 2009 vraagt de verzoeker dat zijn test zou worden herbekeken, daar deze test werd verbeterd aan de hand van kernwoorden en daar hij de arresten enkel inhoudelijk heeft weergegeven zonder de arresten te citeren.

Met een e-mail van 13 oktober 2009 vraagt hij om inzage in zijn examendossier, waaraan op 15 oktober 2009 gevolg wordt gegeven.

Aan de verzoeker worden volgende documenten overgemaakt:

- kopie van het instructieblad van de test;
- detail van de behaalde punten;
- kopie van zijn test;
- de vragenlijst met correcte antwoorden voor de meerkeuzevragen, en de vragenlijst met correctierooster voor open vragen;
- kopie overzicht doorgevoerde wijziging als gevolg van de correctie en de docimologische analyse.

In een brief van 24 oktober 2009, gericht aan het OFO, formuleert de verzoeker zijn opmerkingen met betrekking tot het tweede deel van de test. Hij is namelijk van oordeel dat hem een aantal punten onterecht niet werden toegekend, daar hij enkel in andere bewoordingen heeft geantwoord. Meer concreet gaat de verzoeker in op de vragen nrs. 4, 7, 12, 3, 5 en 6. Hij vraagt dan ook om een herziening van zijn status niet-geslaagd tot geslaagd op basis van (één van) deze elementen.

In een brief van 28 oktober 2009 formuleert hij vervolgens zijn opmerkingen betreffende het eerste deel van de test. Hij voert aan dat op meerdere vragen meerdere antwoorden mogelijk zijn, zodat deze vragen moeten worden geschrapt ofwel zijn antwoord hierop als correct moet worden beschouwd. Het gaat volgens hem meer bepaald om de vragen nrs. 15, 16 en 19. De verzoeker vraagt nogmaals om een herziening van zijn status niet-geslaagd tot geslaagd.

3.7. De verzoeker vecht met zijn op 20 november 2009 bij de Raad van State ingediende verzoekschrift de beslissing met betrekking tot zijn niet-slagen aan.

IV. Onderzoek van het middel

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker houdt voor dat hij niet geslaagd is voor de voorliggende test, aangezien hij een score behaalde van 46,58/80 [zijnde de score die hij heeft behaald voor wat de open vragen (van het tweede deel van de test) betreft] enerzijds, en van 41,92/70 [zijnde de samengestelde score voor wat de meerkeuzevragen van de ganse test (zowel deze uit het eerste deel als deze uit het tweede deel) betreft], anderzijds. Deze beslissing is volgens hem evenwel niet deugdelijk gemotiveerd, wat hij tracht aan te tonen aan de hand van zijn bedenkingen op de beoordeling van zijn antwoorden op bepaalde vragen.

Zo is hij van oordeel dat voor de meerkeuzevragen nrs. 15, 16 en 19 meerdere antwoordmogelijkheden bestaan. Dit heeft als consequentie dat ofwel de door hem gegeven antwoorden correct zijn en hem hiervoor punten moeten worden toegekend, (In dat geval behaalt hij voor dit eerste deel van de test een score van 16,67/18 of 46,30/50. In totaal behaalt hij op de meerkeuzevragen van de beide delen derhalve een score van 53/70), ofwel moeten deze vragen worden geschrapt (In dat geval behaalt hij voor dit eerste deel van de test een score van 13,67/15 of 45,56/50. In totaal behaalt hij op de meerkeuzevragen van de beide delen derhalve een score van 52,26/70).

Wat de vraag nr. 15 betreft, meent de verzoeker dat naast de antwoordmogelijkheid 4 eveneens de antwoordmogelijkheid 3 correct is.

Volgens de cursus maakt namelijk het hebben van vertrouwen in de competentie van medewerkers efficiënt delegeren onmogelijk. Op p. 24 II.4b wordt vermeld: “Delegeren doe je aan iemand die de taak kan en wil doen”. Dit betekent dat de persoon in kwestie competent moet zijn om de taak te doen.

Ook uit de vermelding “Voorbereiden: Aan wie? (competentie)” op p. 24 II.4b blijkt dat, alvorens een taak efficiënt kan worden gedelegeerd, moet worden nagegaan en vastgesteld of de persoon in kwestie competent is om de taak uit te voeren, wat volgens de verzoeker volledig in strijd is met het hebben van vertrouwen in de competentie van medewerkers.

Wat de vraag nr. 16 betreft, merkt de verzoeker op dat hij de term “eerste tekeningen” uit de vraag heeft opgevat als de “eerste fase”. Hij vermoedt namelijk dat het hier gaat om een ongelukkige vertaling uit het Frans. In deze opvatting is de door hem aangeduide antwoordmogelijkheid 1 “Onevenwicht tussen draagkracht en draaglast” wel correct. Verzoeker verwijst terzake naar p. 27 II.5 van de cursus, waar onder meer wordt vermeld:

“Fase 1: Draaglast>>draagkracht

Nodig: Regelmatig op en buiten het werk voldoende recupereren
De duur van over- en onderbelastingen beperken”.

Wat de vraag nr. 19 betreft, meent de verzoeker dat de door hem aangeduide antwoordmogelijkheid 4 “Mij verdiepen in de oorzaak van zijn uitstelgedrag” correct is. Met betrekking tot de door verwerende partij als correct aangeduide antwoordmogelijkheid 3 “Mij niet laten verleiden door de drang naar kicks in het leven” merkt de verzoeker op dat dit in de cursus wordt opgesomd als één van de mogelijke oorzaken van uitstelgedrag (p. 22, II.4b). Dit wordt niet vermeld als een efficiënte manier om uitstelgedrag te beperken of te stoppen. Dit kan volgens de verzoeker dan ook enkel correct zijn om uitstelgedrag te beperken of te stoppen als dit ook de oorzaak is van het uitstelgedrag.

Bovendien vermeldt de vraag uitdrukkelijk “volgens de cursus”, zo merkt de verzoeker nog op. Welnu, volgens de cursus is “de drang naar kicks in het leven” een mogelijke oorzaak van uitstelgedrag en geen remedie. In dat geval zou het in de cursus bij “remedies” moeten staan.

De verzoeker formuleert tevens volgende bedenkingen omtrent een aantal vragen uit module 1 van de test.

Wat de vraag nr. 4 betreft:

- * Het wordt de verzoeker verweten dat hij niet heeft vermeld dat een E 101 retroactief kan worden gegeven. Welnu, in zijn antwoord “RSZ dient te aanvaarden indien E 101 volgt” zit dit impliciet vevat, zodat hij hiervoor 0,5 punt moet krijgen.
- * Het wordt de verzoeker ook ten grieve geduid dat hij niet heeft vermeld dat de RSZ vanaf 1 februari 2009 Belgische sociale zekerheidsbedragen kan vorderen. De verzoeker wijst echter op de in de cursus vermelde mogelijk toe te stane uitzonderingen boven de 5 jaar detachering -wat hij in zijn antwoord heeft vermeld-, met name de verdere uitzondering voor personen die nog 3 jaar van hun pensioen verwijderd zijn of voor een periode van minder dan 6 maanden. Het door de verwerende partij gegeven antwoord is volgens de verzoeker trouwens ook niet correct, aangezien het eerder zou kunnen wanneer geen toestemming wordt gegeven. In dat opzicht meent de verzoeker dat hij voor zijn antwoord 1 punt moet krijgen.

Dit betekent dan ook dat hij op de vraag nr. 4 een score diende te krijgen van 12,5/25 in plaats van 11/25.

Wat de vraag nr. 7 betreft:

De verzoeker meent deze vraag enkel en alleen in andere bewoordingen te hebben beantwoord, (Zijn antwoord luidt: “met verklaring van verzekeraarbaarheid in werkland”), dan het in het correctierooster opgenomen antwoord, dat luidt: “formulier aan te vragen in Nederland”, doch dit neemt niet

weg dat zijn antwoord op hetzelfde neerkomt. Volgens de verzoeker is Nederland het werkland en is een attest van verzekeraar hetzelfde als een formulier.

Dit betekent dan ook dat hij op de vraag nr. 7 een score diende te krijgen van 4,5/5 in plaats van 3,5/5.

Wat de vraag nr. 12 betreft:

Er wordt geen punt toegekend omwille van de niet-vermelding van het feit dat de berekening in Denemarken op 40 jaar is, en niet op 45 jaar. De verzoeker merkt op dat dit inderdaad niet woordelijk wordt vermeld, doch dat in zijn berekening steeds 40 jaar (en niet 45 jaar) staat en hij dit aldus impliciet vermeld heeft.

Dit betekent dan ook dat hij op de vraag nr. 12 een score diende te krijgen van 7,2/10 in plaats van 6,2/10.

Wat de vraag nr. 3 betreft:

- * Het wordt de verzoeker ten grieve geduid dat hij niet “van verzekering” heeft vermeld. Hij meent echter dit wel te hebben vermeld, zij het dan in andere bewoordingen. Hij meent hiervoor recht te hebben op 0,5 punt.
- * Met betrekking tot “ziekte/moederschap, gezinsbijslagen, werkloosheid en uitkering bij overlijden” erkent de verzoeker dat hij de artikelen niet heeft vermeld, maar wel de takken, zodat hem hiervoor gedeeltelijk punten moeten worden toegekend, namelijk 1/2 in plaats van 0/2.

Dit betekent dan ook dat hij op de vraag nr. 3 een score diende te krijgen van minstens 3,5/5 in plaats van 2/5.

Wat de vraag nr. 6 betreft:

- * Het wordt de verzoeker verweten dat hij niet de vraagstelling “welke lidstaat/wetgeving bevoegd is” heeft vermeld. De verzoeker meent dit wel te hebben vermeld -zij het dan impliciet- met de vermelding van het artikel 14, 2 b, ii. Hij meent dat hem hiervoor een punt moet worden toegekend.

- * Het wordt de verzoeker voorts ter grieve geduid niet te hebben vermeld “activiteiten in de woonstaat”. De verzoeker meent dit wel te hebben vermeld -zij het dan impliciet- met de vermelding van het artikel 14bis 2. Hij meent dat hij de juiste redenering met toepassing van dat artikel maakte door te verwijzen naar dat artikel en de juiste conclusie te trekken. Hij meent dat hem hiervoor een punt moet worden toegekend.
- * Het wordt de verzoeker ook nog verweten artikel 14quater a niet expliciet benoemd te hebben en evenmin letterlijk de inhoud van dit artikel 14quater a te hebben vermeld, namelijk “onderworpen aan wetgeving lidstaat die bevoegd is voor werknemersactiviteiten”. De verzoeker merkt dienaangaande op dat toepassing moet worden gemaakt van de door hem aangehaalde uitzondering van artikel 14quater b en dat hij aldus wel degelijk kennis had van artikel 14quater a, maar dit niet heeft toegepast gezien de toe te passen uitzondering. Hij meent dan ook dat hem hiervoor 0,5 en 1 punt moet worden toegekend. Hij meent dat hij voorts nog 1 punt moet krijgen doordat hij artikel 14quater b heeft vermeld, en hierdoor dus ook de in het correctierooster opgenomen vermelding “indien persoon zelfstandige activiteiten verricht in andere lidstaat opgenomen in bijlage VII is hij onderworpen aan sociale zekerheid van 2 lidstaten”. Dit betekent dan ook dat hij op de vraag nr. 6 een score diende te krijgen van 10/10 in plaats van 6/10. Zijn antwoord bevatte immers zowel de stapsgewijze opbouw in de redenering alsook de juiste conclusie.

Uit het voorgaande volgt volgens de verzoeker dan ook dat hem voor module 1: Europese rechten en aspecten, een score van 55,575/80 moest worden toegekend en een score van 53/70 of 52,26/70 voor de meerkeuzevragen. Aldus diende hem een totaalscore van ofwel 108,575/150 (72,4 %) ofwel 107,835/150 (71,89 %) te worden toegekend. In geval van een correcte puntentoekenning zou de verzoeker meer dan 60 % hebben behaald en aldus geslaagd zijn voor de afsluitende test van de door hem gevolgde gecertificeerde opleiding. De bestreden beslissing is naar zijn oordeel dan ook niet deugdelijk en afdoende gemotiveerd.

5. De verwerende partij merkt op dat het niet aan de Raad van State toekomt om uitspraak te doen over de correctheid van de antwoorden op de vragen, noch om zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de overheid. De Raad van State is er enkel toe gehouden om een eventuele manifeste beoordelingsfout te sanctioneren.

Zij voert aan dat het niet nodig, en zelfs niet mogelijk is, om de aan de verzoeker toegekende punten te herzien. Er werd namelijk geen enkele manifeste beoordelingsfout gemaakt.

De verwerende partij betwist het argument van de verzoeker dat meerdere correcte antwoorden mogelijk zouden zijn voor wat de vragen nrs. 15, 16 en 19 betreft en dat zijn antwoorden aldus onterecht als foutief werden beoordeeld. Zij meent dan ook dat deze vragen niet dienen te worden geschrapt noch dat hiervoor aan de verzoeker punten dienen te worden toegekend.

Wat de vraag nr. 15 betreft, is de antwoordmogelijkheid 4 (“Precies te zeggen hoe de taak moet uitgevoerd worden en tegen wanneer”) volgens de verwerende partij de enige die indruist tegen het efficiënt delegeren (en dus het correcte antwoord op deze vraag).

De reden hiervoor is dat commanderen niet gelijk is aan delegeren. Bij efficiënt delegeren dient de ruimte gelaten te worden om competente medewerkers hun werk te laten doen en zelf taakverantwoordelijkheid te nemen bij de resultaatgerichte afspraken. Aangezien de medewerker competent genoeg geacht wordt, zal hij geen precieze instructies moeten krijgen over wat dient gedaan te worden op bepaalde tijdstippen. Indien wel gezegd wordt welke taken wanneer dienen uitgevoerd te worden, dan wordt iemand afhankelijk gemaakt van de instructies van diegene die delegeert. Aan de medewerker wordt geen blijk van vertrouwen gegeven indien telkens precies gezegd wordt hoe en wanneer een taak dient uitgevoerd te worden.

Wat de antwoordmogelijkheid 3 betreft (“Vertrouwen te hebben in de competentie van medewerkers”), merkt de verwerende partij op dat het hebben van vertrouwen in medewerkers wel degelijk leidt tot efficiënt delegeren. Een dergelijk vertrouwen is noodzakelijk; bij gebrek hieraan gaan leidinggevendens immers over tot het instrueren van de medewerker of tot het zelf overnemen van diens taken. Aldus wordt efficiënt delegeren onmogelijk.

De juistheid van de stelling wordt verder nog bevestigd door het feit dat nieuwe medewerkers bij de dienst niet onmiddellijk belangrijke taken toebedeeld krijgen. De leidinggevende heeft er immers nog geen zicht op of de nieuwe medewerker al dan niet competent is en blijkt geeft van voldoende verantwoordelijkheid.

Wat de vraag nr. 16 betreft, kan het woord “tekeningen” volgens de verwerende partij niet anders dan te worden gelezen als “tekenen”. Het gaat hier niet om een vertaalfout, maar om een tikfout.

Antwoordmogelijkheid 3 (“Slaapstoornissen en sociaal isolement”) is volgens de verwerende partij het enige correcte antwoord op de vraag wat de eerste tekenen van een burn-out zijn. De stress begint op dat ogenblik immers negatief te worden omdat hij reeds te lange tijd aansleept.

De situatie van onevenwicht tussen de draagkracht en de draaglast geeft louter aanleiding tot spanning en stress, wat een noodzakelijk deel uitmaakt van het professioneel leven zonder dat dit al tekenen zijn van een burn-out. Er is pas sprake van een burn-out indien er een langdurig onevenwicht is tussen de draaglast enerzijds en de draagkracht van de werknemer anderzijds. Pas wanneer dit onevenwicht tot gevolg heeft dat er slapeloosheid is en ook sociaal isolement, kan er sprake zijn van een burn-out.

Wat de vraag nr. 19 betreft, merkt de verwerende partij op dat het zich niet laten verleiden door de drang naar kicks in het leven (dit is de correcte

antwoordmogelijkheid 3) een goede manier is om uitstelgedrag te beperken. De aandacht van de betrokkene wordt dan immers niet afgeleid door bezig te zijn met zaken die geen verband houden met de uit te voeren taken. Wanneer de aandacht gericht wordt op de uit te voeren taken zal het uitstelgedrag beperkt worden of ophouden. Indien men zich daarentegen verdiept in de oorzaak van het uitstelgedrag, dan zal dit niet tot gevolg hebben dat dit gedrag gestopt of verminderd wordt. De taak die uitgesteld wordt, blijft ook onopgelost. Een onderzoek naar de oorzaken van het uitstelgedrag zal tot gevolg hebben dat het werk nog meer wordt uitgesteld.

Wat de bedenkingen van de verzoeker betreft met betrekking tot een aantal vragen uit module 1 van de test, repliceert de verwerende partij als volgt.

Wat de vraag nr. 4 betreft:

- * De verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat hem geen 0,5 punt zou zijn toegekend voor zijn antwoord “RSZ dient te aanvaarden indien E 101 volgt (op de detachering)”. Er werd hem voor dit element uit zijn antwoord immers wel degelijk 0,5 punt toegekend.

Vermits verzoekers antwoord niet duidelijk gestructureerd was, werd de score enkel onder 4.2. en niet onder 4.1. toegekend. Het voornoemde antwoord van de verzoeker werd niet goedgekeurd voor beide vragen (4.1. en 4.2.) omdat het te vaag werd geformuleerd. De verzoeker heeft namelijk niet expliciet gewezen op het feit dat het antwoord “E 101 kan retroactief worden verkregen” ook onder vraag 4.1. diende gegeven te worden. De antwoorden moeten expliciet teruggevonden kunnen worden op het antwoordformulier. De verwerende partij stelt dat zij geen punten kan toekennen door zelf impliciete of vage verwijzingen te beginnen zoeken in de antwoorden van de deelnemers aan een test.

- * De verzoeker meent dat voor het in het correctierooster opgenomen antwoordelement “De RSZ kan per 1 februari 2009 Belgische sociale zekerheidsbedragen vorderen” onterecht een punt kan worden verdiend, en dat hij het antwoord impliciet gegeven heeft door de uitzonderingen op het

algemeen beginsel te vermelden. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat deze door de verzoeker vermelde uitzonderingsmaatregelen slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden toegekend en dat deze uitzonderingen enkel worden gehanteerd door de RSZ. Elke andere lidstaat van de Europese Unie hanteert hiervoor haar eigen nationale criteria. Het punt voor dit specifiek antwoordelement werd enkel toegekend aan de deelnemers die expliciet vermeld hebben dat de RSZ na 5 jaar (dit is in principe de maximale detacheringsduur), dus per 1 februari 2009, in ieder geval bijdragen kan vorderen. Er dient in deze een onderscheid gemaakt te worden tussen vage en impliciete antwoorden enerzijds en volledig correcte antwoorden anderzijds.

Voor zijn antwoord werd aan de verzoeker wel een punt toegekend daar dit het in het correctierooster opgenomen element “Werknemer kan 5 jaar onderworpen blijven aan de Duitse sociale zekerheid” bevat.

Wat de vraag nr. 7 betreft:

Voor zover de verzoeker in zijn antwoord heeft vermeld “met verklaring van verzekeraarbaarheid door werkland”, kon hem geen punt worden toegekend. Uit het modelantwoord blijkt dat slechts een punt kan worden toegekend voor dit element uit het antwoord voor zover vermeld wordt “formulier aan te vragen bij Nederlandse zorgverzekeraar”. Dit houdt in dat de deelnemer de specifieke benaming van het aan te wenden formulier (formulier E 106) diende te geven. Dat dit in het correctierooster niet expliciet is vermeld, (Hierin wordt namelijk enkel als op te geven antwoordelement vermeld: “formulier aan te vragen in Nederland”), doet aan het voorgaande geen afbreuk. In het correctierooster wordt immers vermeld onder een ander antwoordelement “formulier E 115”, wat impliceert dat met betrekking tot het voorgaande antwoordelement tevens het formulier E 106 diende te worden benoemd.

Wat de vraag nr. 12 betreft:

Verzoekers antwoord maakt geen melding van het theoretisch pro rata pensioen; hij stelt dat het nationaal pensioen 7/40 is.

Verzoekers redenering is verder ook niet correct; hij heeft zelfs genoteerd dat er proportioneel 7/47 dienden in rekening te worden gebracht, wat volgens de verwerende partij aangeeft dat hij de te volgen redenering niet helemaal heeft begrepen. Het punt voor het antwoordelement “Prestaties Denemarken – cijfervoorbeeld” is dan ook het maximum dat kon toegekend worden, zo meent de verwerende partij.

Wat de vraag nr. 3 betreft:

- * Met betrekking tot de vraag 3.1. wijst de verwerende partij erop dat het antwoord alle in het modelantwoord opgenomen elementen afzonderlijk diende te bevatten. Het betreft immers een zeer gemakkelijke vraag, waarvan de antwoordelementen letterlijk konden worden overgeschreven uit de artikelen van de Verordening 1408/71. Welnu, het element “Van verzekering” is volgens haar niet vervat in het antwoord van de verzoeker dat luidt “Periodes van premiebetaling, uitkering of gelijkgestelde perioden tellen mee voor de totaliteit van de nodige tijdsperiode van premie”.
- * Met betrekking tot de vraag 3.2. merkt de verwerende partij op dat in de vraag zelf wordt gesteld dat naast de takken tevens de relevante bepaling van de Verordening 1408/71 dient te worden opgesomd. Het antwoord van de verzoeker waarin louter de takken werden vermeld, is dan ook niet volledig: er kan enkel 0,5 punt worden toegekend per opgesomde tak mét bijhorend artikel.

Wat de vraag nr. 6 betreft:

- * Voor zover de verzoeker meent dat hij punten verdient door de vermelding van het toepasselijke artikel 14, 2 b ii, merkt de verwerende partij op dat het citeren van artikelen niet gelijkstaat met een juridische redenering. Voor de vermelding van de artikelen werden trouwens wel degelijk punten toegekend aan de verzoeker. Dit belet niet dat dit niet volstond, aangezien in de vraagstelling expliciet werd gevraagd stap voor stap uit te leggen. De verwerende partij meent dan ook dat geen bijkomende punten konden worden toegekend omdat een grondige uitleg van de methode ontbrak.

- * Dat verzoeker impliciet artikel 14quater a zou hebben vermeld door de loutere vermelding van artikel 14quater b, betekent nog niet dat hem daarvoor 0,5 punt moet worden toegekend. Voor vage of impliciete antwoorden worden immers geen punten toegekend.

6. Wat de vragen nrs. 15, 16 en 19 betreft, dupliceert de verzoeker dat de verwerende partij zijn antwoorden weerlegt met argumenten die niet in de cursus staan. In deze vragen werd echter uitdrukkelijk gevraagd te antwoorden “volgens de cursus”.

Welnu, wat de vraag nr. 15 betreft, wordt in de cursus gesteld: “Delegeren doe je aan iemand die de taak kan en wil doen” en “II.4b/Efficiënt delegeren: Aan wie? (competentie)”. Volgens de cursus kan men dus niet efficiënt delegeren als men vertrouwen heeft in de competentie van medewerkers, aangezien in de cursus staat bij “Vorbereiding van efficiënt delegeren: Aan wie? (competent)”. De argumentatie van verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking tot het correcte antwoord op deze vraag kan dan wel juist zijn, aldus de verzoeker, maar is niet terug te vinden in de cursus.

De verzoeker stelt nog dat alleen vertrouwen hebben in de competentie van de medewerkers zeer inefficiënt delegeren is. Dan zal de medewerker de taak op zijn manier invullen en zal (hoogstwaarschijnlijk) niet het gewenste resultaat worden behaald. Volgens de verzoeker dient daarentegen zeer duidelijk omschreven te worden wat wordt verwacht van de medewerker, indien men efficiënt wil delegeren. Hij verwijst dienaangaande naar slide 18 (p. 24 van de cursus) en naar 2 artikelen die hij bij zijn memorie van wederantwoord heeft gevoegd.

Wat de vraag nr. 16 betreft, merkt de verzoeker op dat het woord “tekeningen” -waarvan de verwerende partij erkent dat het een foutief gekozen woord is- duidelijk voor interpretatie vatbaar is. Er dient dan ook te worden aanvaard dat deze vraag niet correct is opgesteld. Omwille van de ambiguïteit van

deze vraag, dient ofwel de vraag te worden geschrapt ofwel zijn antwoord als correct te worden beschouwd.

De verzoeker betwist de argumentatie, door de verwerende partij uiteengezet in haar memorie van antwoord, niet. Hij verwijt het verwerende partij wel dat hiervan niets kan worden teruggevonden in de cursus. In de cursus is omtrent burn-out enerzijds enkel een korte tekst opgenomen, die de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord citeert, en anderzijds een enkele slide (p. 27 II.5 van de cursus) waarin wordt vermeld:

“Fase 1: Draaglast>>draagkracht
Nodig: Regelmatig op en buiten het werk voldoende recupereren
De duur van over- of onderbelastingen beperken
Fase 2:
 Prikkelbaarheid
 Slaapstoornissen
Psychosomatische klachten: Ziekte en inefficiëntie van individu en organisatie
Fase 3:
Depersonalisatie, verlies aan interesse en capaciteiten”.

De verzoeker tracht voorts aan te tonen dat de door hem aangeduide antwoordmogelijkheid 1 een correct antwoord is. Een teken is volgens hem namelijk synoniem van signaal. Welnu, de eerste typische signalen van burn-out zijn de situatie waarin de werknemer vaak onbewust is van de relatie tussen de gestelde eisen en de mogelijkheden, om zich daarna langzaam bewust te worden van de inspanning om aan de eisen te kunnen voldoen en ten slotte zijn gedrag te veranderen. Een burn-out begint met een onevenwicht tussen draagkracht en draaglast, wat na een fase van o.a. slaapstoornissen, sociaal isolement, resulteert in depersonalisatie en verlies aan interesse en capaciteiten. Pas dit laatste is burn-out. De situatie slaapstoornissen en sociaal isolement kan ook aan andere elementen te wijten zijn. Bovendien dient deze fase voldoende lang te duren vooraleer er sprake kan zijn van een situatie die leidt naar burn-out.

Naar het oordeel van de verzoeker zijn volgens de cursus de eerste tekenen van een burn-out wanneer de draaglast de draagkracht overstijgt.

Om burn-out te voorkomen dien je reeds in een eerste stadium voldoende te recupereren, zodanig dat de draaglast niet meer groter is dan de draagkracht. Ook voor de tweede fase is die situatie van toepassing. Nog steeds volgens dezelfde redenering zou er geen enkel antwoord juist zijn, zo meent de verzoeker en verwijst hiervoor naar de cursus (slide 53). Bovendien blijkt uit de bijlage van de cursus dat de eerste fase van burn-out bestaat in een onevenwicht tussen draaglast en draagkracht.

Wat de vraag nr. 19 betreft, citeert de verzoeker uit de enige volgens hem in de cursus opgenomen slide betreffende uitstelgedrag (punt II. 4b). Hieruit blijkt naar zijn oordeel dat “de drang naar kicks in het leven” een mogelijke oorzaak van uitstelgedrag is en geen remedie. Anders zou het onder “remedies” moeten worden vermeld. Welnu, in de vraag uit de test wordt uitdrukkelijk gevraagd naar een remedie (nl. uitstelgedrag stoppen en beperken) en niet naar de oorzaak van uitstelgedrag.

De verzoeker volhardt in zijn standpunt dat de antwoordmogelijkheid 4 het correcte antwoord is. Je moet namelijk eerst productieve omstandigheden scheppen en daarna het inzicht in je uitstelgedrag ontleden. Eén van die gedragingen zou dan kunnen zijn “zich laten verleiden door de drang naar kicks in het leven”.

Wat de repliek van verwerende partij met betrekking tot de vragen uit module 1 van de test betreft, stelt de verzoeker nog wat volgt.

Vraag nr. 4.1.

- * De verzoeker betwist dat zijn antwoord onvoldoende gestructureerd zou zijn. Op p. 3 van zijn antwoordformulier heeft hij duidelijk het begin van zijn antwoord op vraag 4.2. aangegeven.
- * In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, meent de verzoeker voor de vraag 4.2. vooreerst zeer duidelijk te hebben aangegeven dat het eerste jaar niet kan betwist worden en loopt van 1/2/2004 tot 31/1/2005 en vervolgens

expliciet te hebben gezegd dat een verlenging met een E 102 kan gebeuren voor 1 jaar (de periode 1/2/2005 tot 31/1/2006) en nog een verlenging kan gebeuren ingevolge artikel 17 voor een periode van 3 jaar (tot maximaal 5 jaar) en dus van 1/2/2006 tot 31/1/2009. Bovendien somt hij nog de bijkomende uitzonderingen op. Hij meent dat de uitzondering die door België wordt toegepast van toepassing is en zijn conclusie derhalve juist is. Hij verwijst nog naar slide 175 van de cursus, p. 88.

Vraag nr. 7

Voor zover de verwerende partij enkel punten zou hebben toegekend bij een expliciete vermelding van het formulier E 106, merkt de verzoeker op dat dit niet blijkt uit het in het correctierooster opgenomen verwachte antwoordelement (namelijk “formulier aan te vragen in Nederland”).

Vraag nr. 12

De verzoeker verwijst in de eerste plaats naar zijn inleidend verzoekschrift.

Voorts tracht hij te verklaren dat de berekening nationaal pensioen Denemarken is gemaakt op 40 jaar en er geen berekening werd gemaakt op 45 jaar.

Vraag nr. 3

De verzoeker meent dat hij in zijn antwoord een synoniem heeft gebruikt van het begrip “verzekeren” dat als te verwachten antwoordelement wordt aangegeven. Hij verwijst tevens naar slide 107 van de cursus, p. 54.

Vraag nr. 6

Voor zover hem geen punt werd gegeven wat betreft het verwachte antwoordelement welke lidstaat/wetgeving bevoegd is, blijkt volgens de verzoeker dat deze vraag zeer duidelijk gesteld is indien men zijn redenering ontleedt. Ook de verdere redenering werd ontwikkeld, namelijk de toepassing van

artikel 14quater b die hij zeer duidelijk als uitzondering aanduidt en waardoor uiteraard artikel 14quater a niet van toepassing is. Het is ook evident dat bijlage VII geconsulteerd werd; zoniet had de verzoeker niet de juiste conclusie kunnen trekken. Het geven van de juiste artikelen impliceert volgens de verzoeker de juiste juridische redenering met de juiste conclusies als gevolg.

7. In zijn laatste memorie formuleert de verzoeker nog een aantal opmerkingen betreffende open vragen 4, 6 en 7 die overeenstemmen met wat hij desbetreffend heeft uiteengezet in zijn memorie van wederantwoord

Beoordeling

8. Voor zover de verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht en hij van oordeel is dat sprake is van manifeste beoordelingsfouten, kan worden aangenomen dat hij belang heeft bij zijn middel. Immers, voor zover hij kan aantonen dat hem ten onrechte geen of onvoldoende punten werden toegekend voor de 8 door hem bekritiseerde vragen, zijnde 3 meerkeuzevragen van het eerste deel van de test en 5 open vragen van het tweede deel van de test, bestaat de kans dat na een eventuele vernietiging hem hiervoor alsnog punten worden toegekend, of dat de 3 vragen uit het eerste deel van de test worden geschrapt en hij toch de vereiste 60 % zou behalen om te slagen.

Met zijn middel stelt de verzoeker in wezen de ernst van de hem toegekende punten in vraag. Dit betreft inderdaad de materiële motivering. Bij het onderzoek van dit middel wordt nagegaan of de door de verzoeker aangebrachte gegevens en argumenten van die aard zijn dat zij aan de ernst van de puntentoekenning doen twijfelen.

Wat de puntentoekenning betreft, dient te worden opgemerkt dat het de Raad van State niet toekomt zich in de plaats van de overheid een oordeel te vormen over de examenprestatie van de kandidaten. De Raad kan ter zake enkel een marginaal toetsingsrecht uitoefenen. Hij kan met andere woorden slechts tot

vernietiging van een voor een examen gegeven beoordeling overgaan indien de wijze waarop de verwerende partij de antwoorden van de verzoeker heeft beoordeeld tegen alle redelijkheid ingaat. Bijgevolg dient de Raad van State enkel die toegekende punten na te gaan voor de antwoorden op die vragen die de verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift bekritiseert. Die kritiek kan de verzoeker dan eventueel verder uitwerken in zijn memorie van wederantwoord. Bijgevolg kan slechts een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij van een door de verzoeker gegeven antwoord worden gesanctioneerd, en dit in de mate dat de verzoeker dit zelf heeft aangetoond.

Daar enkel manifeste beoordelingsfouten kunnen worden gesanctioneerd, betekent dit dat de beoordeling die aan de verzoeker werd gegeven voor elke door hem bekritiseerde vraag slechts kan worden gesanctioneerd indien er elementen zijn die er op wijzen dat het door hem gegeven antwoord volkomen onterecht als foutief (of onvolledig wat de open vragen betreft) werd beoordeeld door de verwerende partij.

In casu tracht de verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift en memorie van wederantwoord aan te tonen dat het OFO het door hem gegeven antwoord op de vragen nrs. 15, 16 en 19 (eerste deel van de test) ten onrechte als foutief heeft bestempeld, zodat hem hiervoor telkens één punt dient te worden toegekend of zodat deze vragen dienen te worden geschrapt. Ook wat de vragen nrs. 4, 7, 12, 3 en 6 (tweede deel van de test - open vragen) betreft, meent de verzoeker dat hem voor een aantal verwachte antwoordelementen onterecht geen punten werden toegekend.

Meerkeuzevraag nr. 15 (eerste deel van de test):

De vraag luidde:

“Welke stelling maakt efficiënt delegeren niet mogelijk, volgens de cursus?
Resultaatgerichte afspraken te maken.
Competente medewerkers taakverantwoordelijkheid te geven.
Vertrouwen te hebben in de competentie van medewerkers.
Precies te zeggen hoe de taak moet uitgevoerd worden en tegen wanneer”.

De verzoeker heeft als correct antwoord antwoordmogelijkheid 3 aangeduid.

In het modelantwoord duidt de verwerende partij antwoordmogelijkheid 4 als het correcte antwoord aan.

In de syllabus wordt met betrekking tot “efficiënt delegeren” op p. 24 punt II.4b het volgende gesteld:

“Voorbereiden:

1. Wat?
2. Aan wie? (competentie)
3. Tegen wanneer?
4. Eenmalig?

Besef:

1. Jij blijft eindverantwoordelijke.
2. Verantwoordelijkheid en bevoegdheid over de taak geef je door.
3. Mandaat officieel geven (team).

Het is samen werken.

Doen:

1. Wees duidelijk en concreet over het gewenste eindresultaat.
2. Overleg welke steun en hulpmiddelen de gedelegeerde van jou nodig heeft.
3. Wees duidelijk over de bevoegdheden en tussentijdse opvolging.
4. Informeer anderen aan wie jij deze taak delegeerde.
5. Wees bereikbaar voor advies.
6. Geef feedback en waardering”.

In haar memorie van antwoord tracht de verwerende partij te verduidelijken waarom antwoordmogelijkheid 4 als het enige correcte antwoord voor deze vraag kan worden beschouwd. Zij geeft meer bepaald de redenering aan die leidt tot het correcte antwoord, zich daarbij duidelijk steunende op de in de syllabus aangereikte elementen. Zij geeft ook aan waarom de door de verzoeker aangeduide antwoordmogelijkheid 3 niet correct is. De in de memorie van antwoord gegeven verantwoording is dan ook een plausibele verklaring en strookt met wat hieromtrent wordt geschreven in de syllabus. Voor zover de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog opwerpt dat deze verantwoording nergens in

de syllabus kan worden teruggevonden, blijkt dat deze vraag eerder naar het inzicht van de deelnemers peilt en de vraag aldus diende te worden beantwoord aan de hand van de in de memorie van antwoord uiteengezette redenering, die is gesteund op de in de syllabus aangereikte elementen. Het correcte antwoord kan bijgevolg niet letterlijk in de syllabus worden gelezen, doch kan op basis van de voornoemde redenering wel degelijk uit de syllabus worden afgeleid.

Zonder zich in de plaats te stellen van de overheid, kan hieruit worden afgeleid dat antwoordmogelijkheid 4 redelijkerwijze als het enige correcte antwoord voor de vraag nr. 15 werd beschouwd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door het door de verzoeker gegeven antwoord (antwoordmogelijkheid 3) voor deze vraag als foutief te beoordelen en hiervoor aldus 0,33 punt af te trekken.

Meerkeuzevraag nr. 16 (eerste deel van de test):

De vraag luidde:

“Volgens de cursus zijn de eerste tekeningen van burn-out:

1. Onevenwicht tussen draagkracht en draaglast.
2. Aantasting van het immuuniteitsstelsel.
3. Slaapstoornissen en sociaal isolement.
4. Absenteïsme door psychosomatische klachten”.

De verzoeker heeft als correct antwoord antwoordmogelijkheid 1 aangeduid.

In het modelantwoord duidt de verwerende partij antwoordmogelijkheid 3 als het correcte antwoord aan.

In de syllabus wordt met betrekking tot “preventie burn-out” op p. 27 punt II.5. het volgende vermeld:

“Fase 1:	Draaglast >> draagkracht
Nodig:	Regelmatig op en buiten het werk voldoende recupereren
	De duur van over- of onderbelastingen beperken

Fase 2

Prikkelbaarheid

Slaapstoornissen

Psychosomatische klachten: Ziekte en inefficiëntie van individu en organisatie

Fase 3

Depersonalisatie, verlies aan interesse en capaciteiten”.

Er dient tevens naar de voorgaande bladzijden van de syllabus te worden verwezen, die evenzeer relevante elementen bevatten om deze vraag te kunnen oplossen. Zo wordt ondermeer op p. 25 (ook onder punt II.5.) vermeld:

“STRESS: kwestie van evenwicht

Draaglast

Draagkracht

Wat heb ik te doen?

Hoe doe ik dat gezond?

Ik ben en blijf verantwoordelijk voor mezelf.”

Opnieuw geeft de verwerende partij in haar memorie van antwoord de redenering aan die dient te worden gemaakt om deze vraag correct te kunnen oplossen. Ook deze redenering is gebaseerd op de syllabus, en meer bepaald op de samenlezing van alle elementen onder het punt II.5. in de syllabus. Anders dan de verzoeker doet, kan deze vraag slechts correct worden beantwoord indien de deelnemer het verband ziet en legt tussen de verschillende elementen onder punt II.5 van de syllabus. De verzoeker baseert zich voor zijn antwoord enkel op dat deel in de syllabus dat betrekking heeft op “preventie burn-out”, op p. 27, punt II.5. van de cursus. Ook in dat opzicht betreft deze vraag een inzichtsvraag, waarvan het antwoord niet letterlijk kan worden gelezen in de syllabus, doch slechts kan worden gevonden op basis van de verbanden tussen de verschillende elementen in de syllabus. De in de memorie van antwoord uiteengezette redenering -op basis waarvan enkel antwoordmogelijkheid 3 het correcte antwoord is- is dan ook plausibel.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de vraag niet correct werd opgesteld, blijkt dat de vraag verkeerdelijk gebruikmaakt van het woord “tekeningen”. Dit neemt niet weg dat deze woordkeuze de deelnemer niet belet om de vraag correct te beantwoorden. De vraag kan immers niet anders dan op die

manier worden gelezen dat met het woord “tekeningen” eigenlijk enkel “tekenen” kan zijn bedoeld. Voor zover de verzoeker het woord “tekeningen” heeft begrepen als “fase”, wordt opgemerkt dat het woord “fase” een andere betekenis heeft dan het woord “tekenen”. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het woord “tekeningen” redelijkerwijze heeft kunnen lezen als “fase” en niet als “tekenen”.

Zonder zich in de plaats te stellen van het bestuur, blijkt uit de samenlezing van de gegevens vervat in de syllabus met de uiteenzetting in de memorie van antwoord dat antwoordmogelijkheid 3 redelijkerwijze het enige correcte antwoord op deze vraag is. De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door het door de verzoeker gegeven antwoord (antwoordmogelijkheid 1) voor deze vraag als foutief te beoordelen en hiervoor bijgevolg 0,33 punt af te trekken.

Meerkeuzevraag nr. 19 (eerste deel van de test):

De vraag luidde:

“Wat is volgens de cursus een goede manier om uitstelgedrag te beperken of te stoppen?

1. Mezelf op voorhand belonen voor de moeilijke taak die ik te doen (heb).
2. Mezelf beklagen bij mijn collega's over de moeilijkheid van de taak.
3. Mij niet laten verleiden door de drang naar kicks in het leven.
4. Mij verdiepen in de oorzaak van zijn uitstelgedrag”.

De verzoeker heeft als correct antwoord antwoordmogelijkheid 4 aangeduid.

In het modelantwoord duidt de verwerende partij antwoordmogelijkheid 3 aan als het correcte antwoord.

In de syllabus wordt met betrekking tot “uitstelgedrag” op p. 22 onder punt II.4b “interne tijdrover”, het volgende gesteld:

- “● Mensen die moeilijk van start gaan, kunnen zéér vindingrijk zijn in

uitstellen. In plaats van te doen wat ze moeten, gaan ze eerst nog telefoneren (P3), koffie zetten, post herlezen, niets doen (P4)...

- Mogelijke oorzaken:
 - Faalangst
 - Perfectionisme
 - Tegendraads denken
 - De drang naar kicks in het leven
 - Gebrek aan organisatie
 - Gebrek aan motivatie
- REMEDIES:
 - Verdeel lastige taken in onderdelen.
 - Zet je klok: wanneer begin je? Spreek met jezelf af om hier max. 20 min. aan te werken. Concentreer je 100% op dat onderdeel. Time!
 - Beloon jezelf na 'n lastige taak met leuker werk of een nu-moment.
 - Zoek een "maatje" om geworstel en vorderingen met deze techniek of taak te delen. Vraag hulp.
 - Visualiseer hoe je de klus klaart en zie, hoor, voel het eindresultaat. (techniek: intuïtief doelen stellen); Focus op 'wat het jou oplevert en wat je bijleert' i.p.v. 'saai, moeilijk'".

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt als zou antwoordmogelijkheid 3 "Mij niet laten verleiden door de drang naar kicks in het leven" in de syllabus vermeld worden onder een mogelijke oorzaak, waardoor dit dus niet kan worden beschouwd als een manier om uitstelgedrag te beperken of te stoppen. Bij een nauwkeurige vergelijking van deze passage in de syllabus met de opgegeven antwoordmogelijkheid 3 blijkt dat zij inhoudelijk niet volledig identiek zijn. In de syllabus wordt namelijk onder oorzaken louter vermeld "De drang naar kicks in het leven", en dus niet "Mij niet laten verleiden door de drang naar kicks in het leven". Een dergelijk verschil of nuance in de bewoordingen kan van belang zijn om de vraag correct te beantwoorden. Wanneer men zich niet laat verleiden door de drang naar kicks in het leven, is deze drang naar kicks dan ook niet aanwezig en aldus geen oorzaak meer van uitstelgedrag. Het wegnemen van deze oorzaak van uitstelgedrag is dan ook een manier om uitstelgedrag te beperken of te stoppen, zoals ook de verwerende partij in haar memorie van antwoord aangeeft. De verwerende partij heeft antwoordmogelijkheid 3 dan ook redelijkerwijze als het enige correcte antwoord voor deze vraag weerhouden en heeft niet kennelijk onredelijk gehandeld door het door de verzoeker gegeven

antwoord (antwoordmogelijkheid 4) voor deze vraag als foutief te beoordelen en hiervoor aldus 0,33 punt af te trekken.

Wat de kritiek van de verzoeker op een aantal open vragen van het tweede deel van de test (module 1) betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de antwoorden van de deelnemers werden gecorrigeerd aan de hand van een correctierooster. Dit correctierooster bevat per vraag telkens de elementen die het antwoord op die vraag dient te bevatten, alsook de te behalen punten per antwoordelement. De deelnemer die alle in het correctierooster opgenomen antwoordelementen in zijn antwoord heeft opgenomen, behaalt dan ook het maximum van de punten die kunnen worden behaald op die vraag. Deze werkwijze stemt overeen met de bepalingen van 24 april 2009 met betrekking tot de organisatie van de gecertificeerde opleidingen. Punt 2.7. bepaalt immers:

“Bij andere testvormen wordt gewerkt hetzij met typeantwoorden, hetzij met een correctierooster. De puntentoekenning wordt vooraf vastgelegd maar kan aangepast worden tijdens het corrigeren in overleg met de dienst docimologie als er problemen worden vastgesteld”.

Open vraag nr. 4 (tweede deel van de test):

In de test wordt deze vraag expliciet uitgesplitst in de volgende 2 onderdelen:

“4.1.

‘Is de RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) gerechtigd om sociale zekerheidsbijdragen te vorderen voor de volledige periode van tewerkstelling van de heer X in België? Waarom (niet)? Aan welke voorwaarden (5) dient te worden voldaan, naast het aanwezig zijn van een internationaal element?’

Bespreek aan de hand van de toepasselijke Europese regels, met vermelding van de juiste artikelen van de Verordening 1408/71, te beginnen met de basisregel en vervolgens de uitzonderingen.’

4.2.

‘Zijn er mogelijkheden voor de Duitse werkgever om alsnog een E 101 formulier te verkrijgen. Waarom (niet)? Over welke mogelijkheden beschikt de RSZ om de toepasbaarheid van de Belgische sociale zekerheid te eisen indien de heer X in het bezit is van een Duits E 101 formulier? Leg uit aan de hand van de toepasselijke Europese regels en jurisprudentie’”.

Uit de lezing van verzoekers antwoord op de vraag 4 in zijn antwoordformulier blijkt dat hij zijn antwoord heeft uitgesplitst in A - B - C en vervolgens *. Hij heeft zijn antwoord aldus niet uitdrukkelijk uitgesplitst in 4.1. en 4.2. Desalniettemin kan uit zijn antwoord worden afgeleid dat hij de vraag 4.1. heeft beantwoord onder het onderdeel A - B - C en dat hij zijn antwoord op de vraag 4.2. heeft aangegeven met een *, zoals hij aangeeft in zijn memorie van wederantwoord. Dit betekent dat het onderdeel A - B - C deze antwoordelementen dient te bevatten die in het correctierooster zijn opgenomen onder 4.1. en dat het onderdeel onder * die antwoordelementen dient te bevatten die in het correctierooster zijn opgenomen onder 4.2.

Welnu, één van de elementen die het antwoord op de vraag 4.1. dient te bevatten en waarvoor 0,5 punt kan worden toegekend, is volgens het correctierooster “E 101 kan retroactief worden verkregen”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen 0,5 punt toegekend. De verzoeker meent nochtans dat dit element wel degelijk, zij het dan impliciet, in zijn antwoord zit vervat. Onder het onderdeel A - B - C heeft de verzoeker enkel vermeld “indien E 101 volgt”. Dit stemt aldus niet overeen met het in het correctierooster aangegeven, verwachte, antwoordelement. Dat de verzoeker aldus impliciet op dit onderdeel heeft geantwoord kan niet worden aangenomen, zodat terecht hiervoor geen 0,5 punt werd toegekend. Van een deelnemer aan een test wordt immers verwacht dat hij zijn antwoorden op de gestelde vragen duidelijk en gestructureerd weergeeft. Het is niet aan de verwerende partij om op zoek te gaan naar impliciete verwijzingen in de antwoorden van de deelnemers.

Opgemerkt wordt dat aan de verzoeker wél 0,5 punt werd toegekend voor het in het correctierooster aangegeven antwoordelement “Mogelijkheid om retroactief een E 101 aan te vragen” voor wat de vraag 4.2. betreft. Dit betekent echter niet dat hem tevens voor de vraag 4.1. 0,5 punt moet worden toegekend wat dit element betreft. Het betreft immers 2 verschillende onderdelen van vraag 4, zodat de verzoeker dit antwoordelement zowel onder het eerste onderdeel (wat hij heeft beantwoord onder A - B - C) als onder het tweede

onderdeel (wat hij heeft beantwoord onder *) uitdrukkelijk diende te vermelden. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit echter niet is gebeurd met betrekking tot het eerste onderdeel van de vraag (in zijn antwoord onder A - B - C).

Een ander element dat het antwoord op de vraag 4.1. ook dient te bevatten en waarvoor 1 punt wordt toegekend, is volgens het correctierooster “De RSZ kan per 1 februari 2009 Belgische soc. zekerheidsbedragen vorderen”. Dit heeft de verzoeker onder het onderdeel A - B - C van zijn antwoord niet vermeld. Voor zover de verzoeker aanvoert dat dit antwoordelement van de verwerende partij onjuist is, wordt er andermaal op gewezen dat de Raad van State zich niet in de plaats kan stellen van de overheid en aldus geen uitspraak kan doen over de correctheid van de antwoorden op de vragen. Enkel manifeste beoordelingsfouten kunnen worden gesanctioneerd. Uit de gegevens van het dossier en uit de uiteenzetting in de memorie van antwoord blijkt dat de verwerende partij in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat het antwoord van de deelnemers op de vraag 4.1. dit antwoordelement dient te bevatten en dat slechts een punt kan worden toegekend indien het expliciet is opgenomen in het antwoord. De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hem toch bijkomend een punt moet worden toegekend.

Open vraag nr. 7 (tweede deel van de test):

De vraag luidde:

“De heer X is sociaal verzekerd in Nederland en woonachtig in België. Welke administratieve formaliteiten dient hij te ondernemen om terugbetaling te verkrijgen van kosten voor gezondheidszorgen in België. Welke rechten heeft de heer X in België wat betreft gezondheidszorgen. Op welke uitkeringen kan hij aanspraak maken bij ziekte? Vermeld de toepasselijke artikelen van de Verordening 1408/71”.

Eén van de elementen die het antwoord op deze vraag dient te bevatten en waarvoor 1 punt wordt toegekend, is volgens het modelantwoord “Formulier aan te vragen bij Nederlandse zorgverzekeraar”. In het correctierooster wordt als verwacht antwoordelement vermeld: “Formulier aan te vragen in Nederland”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen punt toegekend. De verzoeker

meent nochtans dat dit element wel degelijk in zijn antwoord vervat zit doordat hij heeft vermeld “met verklaring van verzekerbareid in werkland”. In zijn inleidend verzoekschrift specificieert hij zijn antwoord; hij geeft namelijk aan dat Nederland het werkland is en dat een attest van verzekerbareid hetzelfde is als een formulier. Een dergelijke specificatie is echter niet terug te vinden in het door hem gegeven antwoord op deze vraag in zijn antwoordformulier. Van een deelnemer aan een test wordt verwacht dat hij zijn antwoorden duidelijk formuleert. Wat dit specifieke antwoordelement betreft, heeft de verzoeker de vraag in algemene bewoordingen (“met verklaring van verzekerbareid door werkland”) beantwoord, zonder een specifieke toepassing te maken op de casus van vraag nr. 7.

Bovendien blijkt uit het correctierooster dat de verzoeker ook naliet een ander antwoordelement in zijn antwoord op te nemen, wat de verzoeker niet betwist. Het gaat meer bepaald om het element “Uitkering aanvragen bij Belgisch ziekenfonds door E 115 formulier”. Uit de samenlezing van dit antwoordelement met het antwoordelement “Formulier aan te vragen bij Nederlandse zorgverzekeraar”, blijkt het belang van het effectief vermelden van het “betreffende formulier”. Welnu, dit heeft de verzoeker niet geantwoord.

De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door de verzoeker geen punt toe te kennen voor het door hem betwiste antwoordelement “Formulier aan te vragen bij Nederlandse zorgverzekeraar”.

Open vraag nr. 12 (tweede deel van de test):

De vraag luidde:

“De heer X heeft als werknemer gewerkt:

- in België gedurende 23 jaren (gemiddeld jaarsalaris = Y€)
- in Griekenland gedurende 15 jaren (gemiddeld jaarsalaris = X€)
- in Denemarken gedurende 7 jaren (gemiddeld jaarsalaris = Z€)

In de veronderstelling dat;

- De Belgische nationale wetgeving bepaalt dat een werknemer recht heeft op een pensioen vanaf het bereiken van de leeftijd van 65 jaar, zonder dat er een minimum aantal loopbaanjaren is vereist.

- De Griekse nationale wetgeving bepaalt dat een werknemer recht heeft op een pensioen vanaf het bereiken van de leeftijd van 68 jaar, zonder dat er een minimum aantal loopbaanjaren is vereist.
- De Deense nationale wetgeving bepaalt dat een werknemer recht heeft op een volledig pensioen wanneer hij een loopbaan van 40 jaren kan aantonen (dit is de maximale duur die in aanmerking wordt genomen in Denemarken voor de berekening van het pensioen).

Welke rechten heeft de heer X in elk van deze landen, indien hij op 65 jarige leeftijd op pensioen gaat?

Leg gedetailleerd uit aan de hand van de relevante bepalingen van de Verordening 1408/71.

Maak, indien nodig, een onderscheid tussen de verschillende stappen in de redenering en verduidelijk met behulp van becijferde voorbeelden”.

Eén van de elementen die het antwoord op de vraag nr. 12 dient te bevatten en waarvoor 1 punt wordt toegekend, is volgens het correctierooster “Prestaties Denemarken – in aanmerking nemen van 40 jaren, geen berekening op basis van 45”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen punt toegekend. De verzoeker meent nochtans dat dit element wel degelijk, zij het dan impliciet, in zijn antwoord vervat zit.

In het verzoekschrift tot annulatie erkent de verzoeker dat hij dit antwoordelement niet met zoveel woorden heeft vermeld in zijn antwoord. Nochtans wisten de deelnemers van de voorliggende test -of behoorden zij althans te weten- aan de hand van de formulering van de vraag zelf dat van hen werd verwacht dat zij dit element specifiek en afzonderlijk zouden vermelden in hun antwoord. De eventuele impliciete verwijzing in zijn antwoord omwille van zijn berekening op basis van 40 jaar, volstaat derhalve niet, want er werd uitdrukkelijk gevraagd om voornoemde casus gedetailleerd uit te leggen aan de hand van de relevante bepalingen van de Verordening 1408/71, en een onderscheid te maken tussen de verschillende stappen in de redenering en te verduidelijken met behulp van becijferde voorbeelden.

De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door de verzoeker geen punt toe te kennen voor dit antwoordelement.

Open vraag nr. 3 (tweede deel van de test):

In de test wordt deze vraag uitgesplitst in de volgende 2 onderdelen:

“3.1.

‘Definieer (in max. 5 regels) het principe van samentelling van tijdvakken’.

3.2.

‘Som de 4 takken van sociale zekerheid op waarop dit principe van toepassing is, vermeld per tak de relevante bepaling van de Verordening 1408/71’”.

Eén van de elementen dat het antwoord op de vraag 3.1. dient te bevatten en waarvoor 0,5 punt wordt toegekend, is volgens het correctierooster “Van verzekering”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen 0,5 punt toegekend. De verzoeker meent nochtans dit element wel degelijk te hebben vermeld, zij het dan in andere bewoordingen.

Het kan evenwel niet worden betwist dat het element “Van verzekering” niet als dusdanig is vervat in het antwoord van de verzoeker. Aangezien dit onderdeel door de verwerende partij wordt beschouwd als een gemakkelijke vraag waarvan de verschillende antwoordelementen konden worden overgeschreven uit de artikelen van de Verordening, is het niet onredelijk dat van de deelnemers wordt verwacht dat zij alle antwoordelementen als dusdanig in hun antwoord opnemen. De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door de verzoeker geen 0,5 punt toe te kennen voor dit antwoordelement.

Wat de vraag 3.2. betreft, wordt uitdrukkelijk gevraagd 4 takken op te sommen én per tak de relevante bepaling van de Verordening 1408/71 te vermelden. Uit het correctierooster blijkt dat slechts 0,5 punt wordt toegekend per vermelde tak voor zover tevens de daarbijhorende bepaling wordt vermeld. Uit het antwoordformulier van de verzoeker blijkt dat hij weliswaar 4 takken heeft

opgesomd, doch heeft nagelaten de relevante bepalingen te vermelden. De verwerende partij heeft dan ook terecht beslist hem die punten (in totaal 2) niet toe te kennen.

Open vraag nr. 6 (tweede deel van de test):

De vraag luidde:

“De heer Y, woonachtig in België, is bestuurder van een Belgische en een Luxemburgse vennootschap. De bestuurdersactiviteiten worden in beide lidstaten gekwalificeerd als zelfstandige activiteiten. Hiernaast is hij als werknemer in dienst van een Franse vennootschap. Hij oefent zijn werknemersactiviteiten uit in Frankrijk en Duitsland.

Aan welke sociale zekerheidswetgeving(en) is de heer Y onderworpen? Leg stap voor stap uit met vermelding van de artikelen van de Verordening 1408/71”.

Eén van de elementen die het antwoord op de vraag nr. 6 dient te bevatten en waarvoor 1 punt wordt toegekend, is volgens het correctierooster “Welke lidstaat/wetgeving bevoegd is”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen punt toegekend. Een ander element dat het antwoord op deze vraag nr. 6 volgens het correctierooster dient te bevatten en waarvoor 0,5 punt wordt toegekend, is “Activiteiten in de woonstaat”. Aan de verzoeker wordt hiervoor geen 0,5 punt toegekend. De verzoeker meent nochtans dat deze 2 elementen wel degelijk, zij het dan impliciet, in zijn antwoord vervat zijn met de vermelding van het artikel 14, § 2, b, ii, respectievelijk het artikel 14bis, § 2, van de toepasselijke verordening 1408/71.

De verzoeker ontkent bijgevolg niet dat hij de voornoemde verwachte antwoordelementen niet heeft vermeld in zijn antwoord. De verzoeker kan niet worden gevolgd, waar hij stelt dat dit antwoordelement wel degelijk vervat zit in zijn antwoord doordat hij het artikel 14, § 2, b, ii, respectievelijk het artikel 14bis, § 2, heeft vermeld. In de vraag zelf wordt namelijk aan de deelnemers uitdrukkelijk gevraagd om naast de vermelding van de artikelen van de Verordening 1408/71 eveneens alles stap voor stap uit te leggen. Op basis van een dergelijke formulering van de vraag diende de verzoeker te weten dat enkel de

vermelding van de artikelen niet volstond, en dat bijgevolg verwacht werd dat hij systematisch diende te antwoorden met een coherente en duidelijke redenering waarin de verschillende antwoordelementen stap voor stap werden weergegeven en uitgelegd. Het is dan ook niet onredelijk dat van de deelnemers wordt verwacht dat zij alle antwoordelementen als dusdanig in hun antwoord opnemen.

Uit zijn antwoordformulier blijkt voorts niet dat hij uitdrukkelijk het artikel 14quater a (waarvoor 0,5 kon worden toegekend) heeft opgenomen, noch de vermelding “onderworpen aan wetgeving van lidstaat die bevoegd is voor werknemersactiviteiten” (waarvoor 1 punt kon worden toegekend), noch de vermelding “indien persoon zelfstandige activiteiten verricht in andere lidstaat opgenomen in bijlage VII, is hij onderworpen aan sociale zekerheid van 2 lidstaten” (waarvoor 1 punt kon worden toegekend). Uit de voorgaande bespreking blijkt dat van de deelnemers aan de test redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij alle in het correctierooster opgenomen antwoordelementen eveneens in hun antwoord zouden opnemen.

De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door de verzoeker geen punten toe te kennen voor alle voornoemde antwoordelementen met betrekking tot de vraag nr. 6.

Uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoend is gemotiveerd en dat de materiële motiveringsplicht niet is geschonden.

9. Het enig middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche